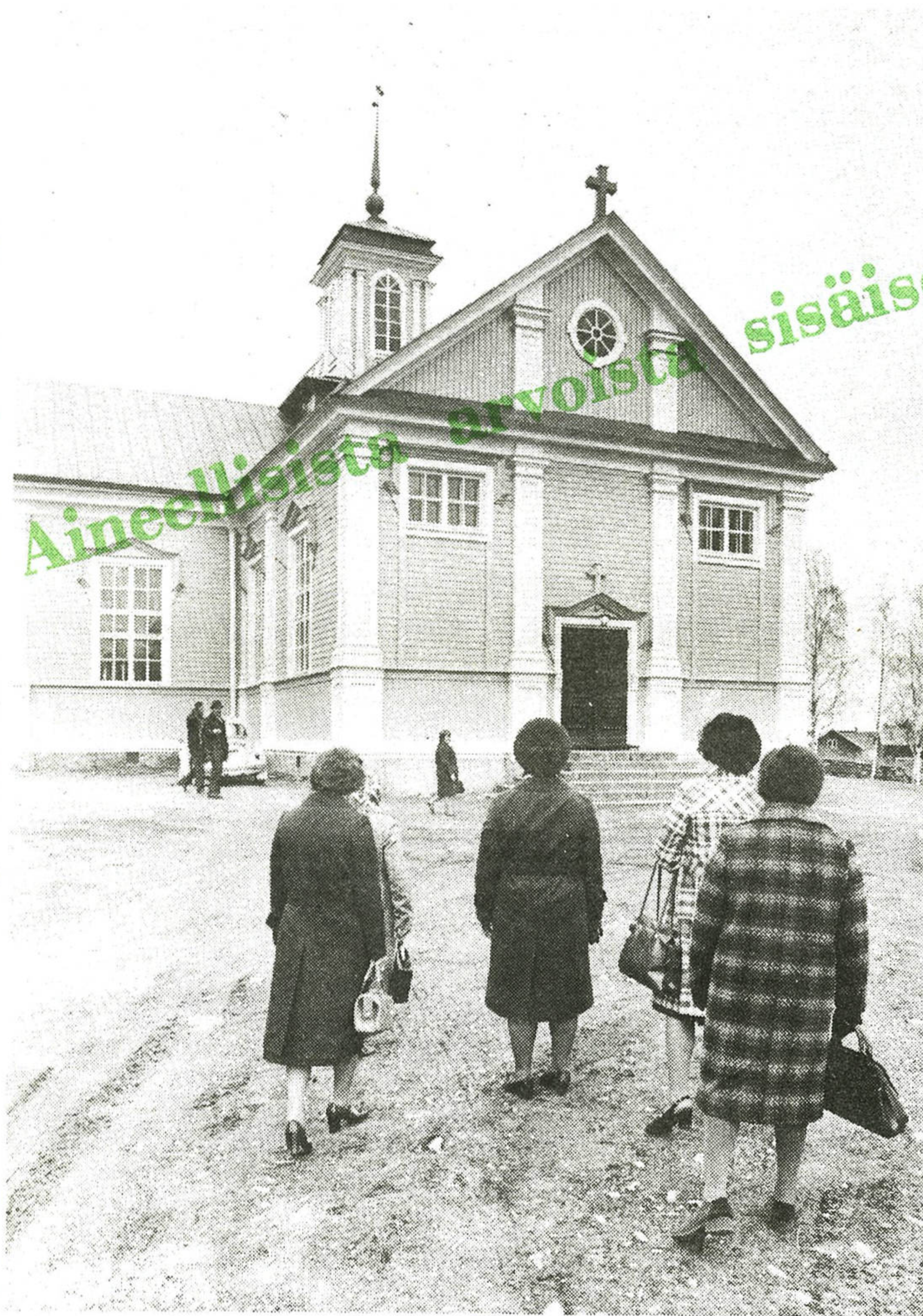




PORIN KIRKKOSANOMAT

Kesänumero

2/77



Olemme ilmeisesti saapuneet käännekohtaan, kun on kysymys hengellisen elämän heräämisestä ja uudistumisesta, totesi rovasti Samuel Lehtonen puhuessaan Porin seurakuntien Raamattukoulussa jumalanpalveluksen ja kirkonkäynnin uudistumisesta.

Koko henkinen ilmasto näyttää muuttuneen. Yhteiskunnallisen päätöksen tilalle on tullut sisäisen elämän ikävä, joka ilmenee kiinnostumisena hiljaisuuteen, rukoukseen ja sisäisen elämän viljelyyn. Kääntyminen aineellisista arvoista henkisiin on ilmeinen, sanoi rovasti Lehtonen.

Jumalanpalveluselämän uudistuminen ja kirkonkäynnin elpyminen tulevat hengellisen elämän heräämisestä ja liittyvät siihen. Jumalanpalvelus on lähde, jos-

ta kristillisen kirkon voima pulppuaa. Perimmäisenä päämääränä on kolmiyhteisen Jumalan ylistäminen. Jumalanpalveluksen olemusta ajatellen voimme erottaa

siinä kaksi puolta. Yhtäältä Jumala itse toimii, kun hänen sanaansa julistetaan ja ehtoollista vietetään. Jumalanpalveluksessa koetaan Jumalan hyvien tekojen nykyistymisen. Toisaalta jumalanpalveluksessa myös ihmiset toimivat. Ihminen on jumalanpalvelusta viettäessään kuulevana olentona Jumalan edessä. Hän rukoilee, kiittää, ylistää ja palvoo kolmiyhteistä Jumalaa, Isää ja Poikaa ja Pyhää Henkeä.

Mitä nykytilanteessa on tehtävissä jumalanpalveluksen hyväksi? Rovasti Lehto-

nen korosti neljää kohtaa, joihin kaikkiin sisältyy käytännön toimenpiteitä.

Yhä erittäin ajankohtainen on kysymys ymmärtämisestä. Ymmärtävätkö läsnäolijat mitä luetuissa Raamatun teksteissä, rukouksissa ja virsissä sanotaan? Siksi Raamatun kääntäminen uudelleen ja virsikirjan uudistaminen on kirkolle välttämätöntä.

Toiseksi jumalanpalveluksen tulee tarjota ihmisille mahdollisuus osallistumiseen. Raamatun mukaan koko seurakunta toimittaa yh-

dessä jumalanpalveluksen. Papin tehtävänä on johtaa sitä. Mahdollisuuden osallistumiseen tarjoavat ennen kaikkea virret ja ne liturgian kohdat, jotka kuuluvat seurakunnalle kuten uskontunnustus tai Isä meidän-rukous. Ehtoollisella käyminen on luonnollisesti myös osallistumista, samoin saarnan tarkkaavainen kuunteleminen.

Seurakunnissa olisi kiinnitettävä enemmän huomiota siihen, että kaikessa toiminnassa esitettäisiin mää-

Jatkuu sivulla 3

Kirkkosanomat, Pori 24. 5. 1977

Jo joutui armas aika

Pian kaikuvat suvivirret kouluissa ja kirkkoissa. Pian hiljenevät työn äänet siellä, missä on voitu työtä tehdä, ja Suomi asettuu tavanomaiseen kesähorrokseensa.

Kuitenkaan eivät kaikki voi nauttia täysin rinnoin suven saapumisesta. On niitä, jotka eivät vielä voi saada kunnollista kesälomaa. On niitä, jotka sairaus sitoo neljän seinän sisälle. Ja mahtava joukko on niitäkin, jotka ovat joutuneet taloudellisiin vaikeuksiin työttömyyden ja pakkolomautusten takia.

Kevät tuli tänä vuonna todellakin pahasti keikuen. Se oli kuin laiva, jonka miehistöstä jokainen teki niin kuin hänestä tuntui parhaimmalta, tai kuin vene, jossa toisella airolla soudettiin ja toisella samanaikaisesti huovattiin. Tämä armas isänmaamme on kuluneina viikkoina ja kuukausina tuonut mieleen Jeesuksen sanat: "Jos jokin valtakunta riitautuu itsensä kanssa, ei se valtakunta voi pysyä pystyssä", tai nykysuomennoksen mukaan: "Valtakunta, joka kapinoi itseään vastaan, ei pysy koossa." (Mark. 3:24). Tasavallan päämiehen puhe vastuuntunnosta tuntuu kaikuneen kuuroille korville. Demokratian nimessä on julistettu lakko-oikeuden pyhyyttä ja loukkaamattomuutta. Rehellisempää olisi ollut puhua muutamien pienryhmien vallasta kuin kansanvallasta eli demokratiasta. Meidän aikanamme näyttää kirjaimellisesti toteutuneen Jesajan ennustus omalle kansalleen: "Ja minä panen nuorukaiset heille päämiehiksi ja pahankuriset hallitsevat heitä. Kansassa sortaa kukin toistaan, jokainen lähimmäistään." (3:4-5). Olemme yksinkertaisesti ajautuneet tilanteeseen, jossa enemmistö joutuu elämään vähemmistöjen ehdoilla.

Kun suvivirttä veisataan, veisattakoon siitä myös neljäs säkeistö, se, jossa pyydetään: "Sun rakkautes liekki sytytä rintaamme, luo meihin uusi mieli, pois poista murheemme."

Seurakunnan elämän keskus

Jumalanpalvelus seurakunnan elämän keskuksena on Mikkelissä kesäkuun alussa pidettävien 28. yleisten kirkkopäivien aiheena. Jumalanpalvelusta on käsitelty myös kuluneena keväänä Porin seurakuntien raamattukoulussa. Siksi tämä numerokin on omistettu erityisesti tälle keskeiselle työmuodolle. Jumalanpalvelus ei ole aikansa elänyt. Kirkot eivät ole tyhjinä, vaikka kirkossa käymättömät mielellään niin väittävätkin. Mutta saamme me jumalanpalveluksista sen, mitä ne voivat meille antaa, sitä kannattaa tutkia.

Teljän kappalaisen vaali

Teljän seurakunnan toisen kappalaisen virkaan on asetettu ensimmäiselle vaalisijalle Hausjärven kirkkoherra Kalevi Heinonen ja toiselle vaalisijalle Naantalien seurakunnan virallisen apulainen Raimo Koski-Homi.

Kalevi Jalmari Heinonen on syntynyt 20. 9. 1934 Riihimäellä, vihitty papiksi 7. 6. 1962 ja suorittanut pastoraalitutkinnon 1965. Heinonen on toiminut papiston apulaisena Tampereella ja Riihimäellä, kappalaisena Hausjärvellä vuosina 1966-71. Hausjärven kirkkoherrana Heinonen on toiminut vuodesta 1971.

Raimo Samuel Koski-Homi on

syntynyt 1. 3. 1937 Jalasjärvellä, vihitty papiksi 5. 5. 1962 ja suorittanut pastoraalitutkinnon 1965.

Koski-Homi on toiminut Helsingin Vapaan ev.lut.seurakunnan pappina 61-62, Töölön papiston apulaisena -66, Pitäjänmäen vt. kappalaisena 66-67, Kannelmäen vt. kappalaisena 67, Helsingin lääninvakilan vt. vankilapastorina 67, SLEY:n matkapappina 68-70, Kannonkosken kirkkoherrana 71-72, Luumäen kappalaisena 72-74. Vuodesta 1974 Koski-Homi on toiminut Naantalien seurakunnan virallisena apulaisena.

Vaalisaarnäytteet kuullaan tässä järjestyksessä 5. 6. ja 12. 6. Vaali toimitetaan Teljän kirkossa 19. 6. Vaalin suorittaa pastori Pekka Harne.



Kalevi Heinonen



Raimo Koski-Homi

Junnilla antaa kesämielen monelle

Reposaaren Junnilassa sijaitseva seurakuntien diakoniakeskus kesäkuun Junnilla suu tänäkin kesänä virkistysmahdollisuuden monelle porilaiselle. Leirikausi alkoi toukokuun 5. päivä mielenrenteytysleirillä, jonka osanottajia oli kuutisenkymmentä. Nuorten pariskuntien leiri oli toukokuun puolivälissä ja parhaillaan on menossa jo toinen eläkeikäisten leiri.

Kesäkuussa Junnilassa on kolme äitileiriä ja invalidien leiri. Perinteistä juhannusaaton kokkojuhlaa vietetään kello 20 alkaen Junnilassa. Heinäkuussa on leirimahdollisuus kuuroilla, näkövammaisilla ja kehitysvammaisilla. Elokuussa Junnilassa leireilevät reumavammaiset ja sotainvalidit äitien lisäksi. Kesäkauden päättävät sotaveteraanien perheleirin ja miesten leirien osallistajat. Tänä kesänä Junnilan uusitun keittiön muonavavuuteen kuuluu noin 1700 leiriläistä.

Pihlavan kirkon kuvaa markkinoidaan

Pihlavan seurakunnalle on valmistunut uusi surunvälittelykeskus, jonka kantana on värikuva Pihlavan kirkosta. Sisälehdistä on viisi vaihtoehtoista värssyä. Adressin myyntihinta on 15 mk ja myyntitilat tulevat diakoniatyölle. Adresseja on saatavana paitsi kirkkoherranvirastosta ja eri työpisteistä myös seurakunnan alueella sijaitsevien pankkien konttoreista.

Samaa värikuva myydään irrallisena taustapahville kiinnitettynä 10 markan hintaisena kirkkoherranvirastossa ja työpisteissä nimikkolähettiperheen kannatuksen hyväksi sekä Mäntyluodossa merimieslähetyksen hyväksi. Kotikirkon kuva joka kodin seinälle. Kuva sopii erinomaisesti myös tulaishaliksi toispaikkakuntalaisille.



Rovastikunnan pyhäkoululaisia ja -opettajia oli kevätretkellään Junnilassa yli kolmesataa. Lammen rannalle sytytetyn nuotion lämmössä kuunneltiin Porin pyhäkoulupapin Eero Kavaston mietteitä.

Väreilläkin on sanomansa

Tampereen hiippakunnan piispa Erkki Kansanaho kertoo eräässä kirjassaan papista, joka jumalanpalveluksen alussa oli saapunut alttarille käyttäen punaista liturgista vaatetusta. Suuri oli seurakunnan hämmästyksen, kun pappi loppuliturgiaa varten oli vaihtanut asua: nyt hänellä oli yllään valkoinen puku. Kun papilta kysyttiin syytä moiseen pukujen käyttöön, todettiin, ettei hän välitänyt eikä ehkä tiennytkään liturgisten värien käytöstä mitään. Hän piti juhlapukuja vain ilahduttaakseen lapsia ja kirkkovieraita.

Miksi liturgiset värit?

Tarkkasilmäinen kirkossakävijä huomaa piankin, että kirkossa

käytettävät tekstiilit eivät joka pyhäpäivä ole saman väriset. Varmimmin tämän huomion tekee pitkänperjantaina, jolloin kirkon alttari ja saarnatuoli ovat kokonaan mustiin verhotut. Tämän vaihtelun tarkoituksena ei kuitenkaan ole ilahduttaa lapsia tai muita kirkossa kävijöitä, vaan edellä kerrottu papin menettely oli täysin virheellinen.

Jokaisella meistä liittyy värien käyttöön ja katseluun tiettyjä ajatuksia ja mielikuvia; puhumme esimerkiksi kylmistä ja lämpimistä väreistä. Väreillä on mielestämme tietty sisältö.

Vastaavalla tavalla kirkollisilla eli liturgisilla väreillä on oma sisäilonsa. Värien vaihtelu kirkkoissa johtuu siitä, että kullakin värillä on oma kirkollinen merkityksensä, "sanomansa", ja kunakin kirkkovuoden juhla- ja pyhäpäivänä

käytetään väriä, joka merkityksensä puolesta liittyy päivän aiheeseen ja luettaviin Raamatun teksteihin. Näin liturgiset värit ilmentävät päivän aiheita, niin että kirkossakävijä voi heti värin nähdessään tietää jotakin kyseisen pyhäpäivän luonteesta. Liturgiset värit ovat siis puhutun sanan rinnalla nähtävällä tavalla kertomassa päivän sanomaa.

Miten värejä käytetään?

Maamme eri kirkkoissa mahdollisuudet huomata värien vaihtelut ovat erilaiset, sillä kaikilla seurakunnilla ei ole mahdollisuutta hankkia kaikkia käytettäviä (varsinkin kalliita) tekstiilejä erivärisinä.

Varmimmin "oikean" värin huomaa papin valkoisen messupaidan (alban) päällä käytettävän, niskan taitse kulkevan, leveän nauhan (stolan) väristä.

Erivärisiä ovat usein myös ehtoollisjumalanpalveluksen liturgien käyttämä messukasukka, saarnatuolin kirjelinen liina, ehtoollislaulajaa peittävä liina, alttaripöy-

dän liina ja jopa alttarin etusivua peittävä isokokoinen "antependium". "Oikean" värin huomaamisen pitäisi siis onnistua.

Mitä värit kertovat?

Suomessa käytössä olevat liturgiset värit ovat valkoinen, punainen, violetti, vihreä ja musta.

Valkoinen on ilon, kiitoksen ja puhtauden väri. Sitä käytetään erityisesti kirkkovuoden "Kristusjuhla", jolloin seurakunta iloitsi Vapahtajasta. Näin joulun ja pääsiäisajan väri on nimenomaan valkoinen.

Punainen on tulen ja veren väri ja siten Pyhän Hengen (kuvataan usein tulenliekillä; vrt. Apost. teot. 2:3) ja Kristuksesta todistamisen (marttyyrien veri) väri. Erityisesti hellunta on "punaisen värin juhla".

Violetti merkitsee katumusta, parannusta ja odotusta, ja sitä käytetään paastonaikoina.

Vihreä on elämän ja arjen väri, ja sitä käytetään aikoina, jolloin

tekstit puhuvat "käytännön kristillisyydestä", uskosta arkielämän keskellä ja kristittynä kasvamisesta. Nähdessämme vihreän liturgisen värin (erityisesti kolminaisuusenaikana) tiedämme siis, että pyhäpäivän sanoma liittyy kristityn arkielämään.

Musta kertoo syvästä murheesta, surusta. Pitkänperjantai on vuoden ainoa päivä, jolloin musta on liturginen väri. Oikeastaan musta ei ole väri lainkaan, vaan kuvaa kaikkien värien puuttumista: pitkänperjantai on pimeä tuskan ja murheen päivä. Ja ehkä juuri pääsiäisaikana liturgisten värien merkitys parhaimminkin tulee esille: pääsiäisaamuna on synkän mustan tilalle valkoinen, ilon ja valon väri, ilmentämään ylönousemuksen synnyttämää iloa.

Pertti Ruotsalo (Liturgisten värien kuten muitakin kristillisten vertauskuvien merkityksen kertoo apul. prof. Pentti Lempiäinen kirjassaan "Kuvat puhuvat". Hänen esityksensä on keskitettyä, helposti tajuttavaa.)

Aineellista . . .

rätietoinen kutsu oallistua sunnuntaina seurakunnan yhteiseen jumalanpalvelukseen. Kirkonkäyntiä on opetettava seurakunnissa niin nuorille kuin aikuisillekin läpilyöntiperiaatetta seuraten. Säännöllinen osallistuminen jumalanpalvelukseen on luonnollinen asia kristityn elämässä.

Ajassamme elää voimakkaana aitojen yhteisöllisten kokemusten tarve. Irrallisuus ja orpouden tunne ovat seurausta perinteellisen yhteisöelämän hajoamisesta. Erityisesti nuoret etsivät nykyään uusia yhteisyyden kokemisen mahdollisuuksia ja muotoja. Kun seurakunta olemukseltaan on yhteyttä, joka seuraa osallisuudesta evankeliumiin ja pelastuksen lahjoihin, tulee seurakunnan omalla tavallaan tarjota ihmisille mahdollisuuksia aitojen yhteisöllisten kokemusten saamiseen. Myös jumalanpalveluksessa ihmisten tulee saada kohdata toinen toisensa, totesi rovasti Samuel Lehtonen.

Iloista antajaa . . .

rojen kerääjiä. Näin muutaman sadan henkilön avulla saatiin valtaosa 75.000 markasta. Mainittakoon, että joulun alla järjestetyt Kauneimmat joululaulut -tilaisuudet tuottivat Porissa yhteensä 37.000 markkaa.

Vielä eräs vertailu: Viime vuonna jokainen suomalainen käytti keskimäärin 950 markkaa alkoholiin. Lähetystyöhön käytetyt varat olivat samana aikana noin neljä markkaa henkilöä kohti. Niitä, jotka eivät käytä alkoholia eivätkä tupakkaa, säästyy vuosittain n. 1300 markkaa. Me käytämme tämän rahan johonkin muuhun. Käytämmekö sen itsellemme vai lähimmäisillemme?

Antajan ilo enemmän kuin raha

Iloista antajaa Jumala rakastaa. Tuttu lause puhuu ilosta, antamisesta ja Jumalan rakkaudesta. Eikö tunnu oudolta, että Jumala rakastaa erikoisesti iloista antajaa. Eikö hän rakasta kaikkia, myös murheellista antajaa? Rahalla ei niinkään ole merkitystä vaan antajan ilolla. Meillä on mahdollisuus ilahduttaa Taivaallista Isääme monella tavalla, myös jakamalla iloisella mielellä omastamme. Tämä mahdollisuus on suurta lahjaa, josta saadaan siunausta.

"Naapuri voisi antaa enemmän"

Kun kuulemme kolehtihaavin kieltävän, on hyvin lähellä ajatus: tuo ainakin olisi voinut panna haaviin enemmän. Emme kuitenkaan tiedä minkälaisen summan tuo lähimmäisemme on juuri antanut nimikkolähettinsä kannatusrenkaalle. Jeesus katseli uhriarkun äärellä kuinka he uhrasivat. Hän tietää myös mitä me annamme. Yhdysvalloissa muutaman sadan hengen seurakunta ylläpitää taloudellisesti kiinteistöjä ja toiminnan, vieläpä lähettää evankeliumia pakanamaihien. Yksityisen seurakuntalaisen vastuu seurakunnan taloudesta on aivan toinen kuin meillä.

Raha ei ole tärkein, mutta sillä saadaan paljon hyvää aikaan. Rahaa on kuitenkin helpompi lahjoittaa kuin esimerkiksi aikaa. "Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi. Tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne."

Nina Berg

"Me uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja virvoittajaan"

Nykyisin käytössä olevaan kirkkomme rukouskirjaan sisältyy rukous, joka on tarkoitettu erityisesti helluntaina käytettäväksi: "Tule Pyhä Henki tänne, laskeudu tai-vaasta alas meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan. Tule köyhäin apu, tule lahjain antaja, tule sielun kirkkaus, sinä paras lohduttaja, sielun hyvä vieras ja suloinen lämpö . . ."

Tämän rukouksen sanoin on tosin jo kauan maassamme rukoultu, sillä rukous sisältyy keskiajalla painettuun, Turun hiippakunnalle tarkoitettuun Messukirjaan (Mis-sale Aboense v. 1488).

Seurakunta viettää helluntaita Pyhän Hengen juhlanä. Näin on kristikunnassa tehty viimeistään 200-luvulta saakka. Pääsiäisjuhlan aiheena on elämän voitto kuolemasta; helluntaina riemuutaan ylösnousseen Kristuksen antamien lupauksen täyttymisestä. Juutalaisten viettämä sadonkorjuun kiitos-juhla ja lainsaamisen muistopäivä sai uuden sisällön. Apostolien tekoi-son toisessa luvussa kerrotaan ensimmäisen helluntain tapahtumista. Suuri joukko väkeä oli koolla Jerusalemissa tuona päivänä, jona opetuslapset tulivat havaittavalla tavalla Pyhällä Hengellä täytetyiksi. Pietari piti tunnetun helluntai-saarnansa ja noin kolmetuhatta ihmistä kastettiin. Se merkitsi kristillisen seurakunnan syntymäpäivää, jota seurakunta yhä vuosittain helluntaina viettää.

Helluntai luetaan kirkkovuoden pääjuhliin. Sen osoituksena kirkon alttarilla palaa silloin kuusi kynttilää. Juhlan kirkollinen väri on punainen, Hengen värinä se viittaa ensimmäisen helluntain näköhavaintoon: tulisiin kieliin. Samalla se on uskon ja rakkauden väri. Suomessa vietettiin vuoteen 1772 asti neljää peräkkäistä helluntai-pyhää (kuten joulun- ja pääsiäispyhääkin), mikä korosti juhlan suurta merkitystä. Tällä vuosikymmenellä on tingitty kahdestakin pyhästä vielä toinen, jonka tilalle vuonna 1973 luotiin muualla kristikunnassa tuntematon helluntain valmistuspäivä.

Aito kristillinen usko on ihme. Se

ei synny tieteellisistä pohdinnoista eikä inhimillisestä järjestyksestä. Sen synnyttää Pyhä Henki, joka ei itse näy, mutta jonka vaikutus seurakunnassa nähdään ja koetaan. "Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt." Joh. 3:8.

Uskon syntyminen on Pyhän Hengen työtä, mutta niin on sen säilyminen ja kasvukin. "Anna Pyhän Hengen varjella seurakuntaasi totuudessa ja synnyttää siinä uskoa ja rakkautta", rukoillaan jumalanpalveluksen yhteisessä esirukouksessa. Uskon saamiseksi ja siinä pysymiseksi tarvitaan kosketusta Pyhän Hengen "työvälineisiin", jotka seurakunnassa ovat ulottuvillamme: "Me rukoilemme Hengesi synnyttämää elämää sanan ja sakramenttien kautta." Näiden armovälineiden kautta Pyhä Henki tekee työtään. Kasteessa ja ehtoollisessa silmä näkee vain veden, leivän ja viinin, mutta Pyhä Henki vakuuttaa meille, että Jeesus Kristus itse kohtaa meidät niissä. Sen tähden ehtoolliselle aikovat rukoilevat: "Lähetä Pyhä Hengesi, että uskossa ottaisimme vastaan Poikasi ruumiin ja veren pelastuskeskemme".

"Tule Pyhä Henki meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan . . ." on tarpeellinen rukous. Se ei ole aiheellinen vain yhtenä päivänä vuodessa tai neljänä peräkkäisenä helluntai-pyhänä, jos niitä viettäisimme, vaan sitä tarvitaan ympäri vuoden ja läpi elämän. Siksi seurakunta viikoittain kokoontuu yhteen, että se vahvistuisi uskossaan ja voittaisi uusia jäseniä Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta (Apt. 9:31).

Otsikkona oleva lainaus Nikaian tunnustuksesta ilmaisee, että seurakunta kunnioittaa Pyhää Henkeä Herrana, itsenäisenä ja persoonallisena. Alamaisuutensa ja johdatuksen tarpeensa seurakunta tunnustaa rukoilleensa: "Hallitse ja johda meitä Pyhällä Hengelläsi." On onnellista, jos me näin sydämeistämme rukoilemme.

Antti Koivisto

Avaimet mielenterveyteen

Allen, Charles L: Avaimet mielenterveyteen 175 s. RV -76

Hyvin monet meistä tarvitsevat nykyisin mielenterveyteensä apua. Sitä on myös tarjolla, jopa niin monelta suunnalta, että avuntarvitsija on vaarassa joutua hämmennyksiin valinnan edessä. Allenin kirja on myös avuntarjous.

Allen on amerikkalainen pastori, joka toimii Houstonissa Texasissa, paikassa jossa on myös kuuluisa avaruusasema. Hänellä on kokemusta sielunhoitajana, ja hän on koonnut kirjaksi Raamatun tärkeimmät mielenterveyttä tukevat periaatteet. Hänen mielestään ne ovat nämä: psalmi 23 (Herra on minun paimeneni), Jumalan kymmenen käskyä, Herran rukous ja Vuorisäärnan autuaaksijulistus.

Usein väitetään, että juuri uskonto aiheuttaa mielenterveyteen säröjä. Niin saattaa tapahtuakin, jos lukija ottaa vastaan Raamatusta vain tuomion sanoja. Tämä Allenin kirja johdattaa lukijaa löytämään sieltä lohduttavat ja parantavat sanat.

Sekä psykiatrit että filosofit ovat yhtä mieltä siitä, että saavutetaan myönteinen ja voittoisa elämänsenne, kun ajatellaan positiivisia ajatuksia. Kun tähän asenteeseen lisätään usko Jumalaan, voidaan sanoa: kaikki minä voin Hänessä.

Allen kertoo tapauksen, miten muuan lääkäri lähetti hänen luokseen potilaansa, huolestuneen miehen, jolle ei ollut lääkkeitä apua. Allen määräsi oman reseptinsä: on luettava psalmi 23 viisi kertaa päi-

vässä viikon ajan ja huolet katoavat. - Tämä tuntuu ehkä liian helpolta ja amerikkalaiselta meidän mielestämme. Tosin Allen vakuuttaa, että neuvo on tepsinyt aina, kun sitä on noudatettu täsmälleen ohjeen mukaan, nimittäin luettu hiljentyen, ajatuksen ja rukouksen kera. Ehkei tämän keinon koetteleminen olisi meillekään pahitteeksi, onhan meillä levitetty transsendentaalista mietiskelyäkin, jossa menetelmä on samanlainen ja teksti jopa käsittämätön. Ja siitäkin on kuulemma saatu apua stressiin.

Selventääkseen psalmin sanojen takana olevaa käytäntöä, Allen selvittää nykyajan kaupunkilaistuneelle ihmiselle itämaisia lampaanhoito- ja laiduntamistapoja, sekä paimenen osuutta lauman koossapitämisessä. Hän toteaa, että ihmiskunta on nykyisin mitä suurimmassa määrin pelästynen lammaslauman kaltainen, joten tämä psalmi on erittäin ajankohtainen.

Toisessa osassa käsitellään kymmentä käskyä. Ne ovat englantilaisen raamatunkäännöksen mukaiset, joten ne vaikuttavat aluksi oudoilta. Herran rukouksessa Allen tutkii mm. kysymyksiä, miksi emme uskalla antaa Jumalalle ja johdattaako Jumala meitä kiusaukseen. Vuorisäärnan autuauslauseet sisältävät niin monia vanhahtavia sanoja, että niiden oikean merkityksen selittäminen auttaa lukijaa huomaamaan oman mahdollisuutensa päästä osalliseksi näiden lupauksen voimasta.

Laila Pouttu

Sukupolvien saatossa

On maita, joissa jokapyhäinen kirkossakäynti kuuluu pyhäpäivän ohjelmaan. Se on osa elämänmuotoa, josta ei helposti tingitä. Miten meillä sitten on vieraannuttu seurakuntaelämästä? On unohtunut vanha viiaus: "Varjele sinä tapa, niin tapa varjeele sinut" ja "Älä anna kirkkopolkusi ruohottua."

Olen usein asunut siten, että kirkko on kuulunut maisemaani. Kerran kuvittelin, että oma kirkkopolkuni pysyisi avoimena ja seurakunnan rientoihin osallistumiseni olisi jatkossakin selviö. Toisin on käynyt elämän arjessa: yhteys seurakuntaan on jäänyt vähäiseksi. Ehkä joulukirkko, mahdollisesti myös pitkäperjantai ja pääsiäinen ovat kirkkopyhiä, joihin on rajoittunut oma osallistumiseni.

Syyt käyntikertojen harvenemiseen saattavat vaihdella, mutta lopputulos on sama: me vieraannumme, eikä enää tule lähdetyksiä, vaikka mitään varsinaista estettä ei olisi. Radiojumalanpalvelus ehkä korvaa kirkossakäynnin, mutta parhaimmillaan se jättää meidät sivustaseuraajiksi.

Kirkossa ollessaan voi täysin rinnoin yhtyä seurakunnan yhteiseen veisuuseen ja osallistua vuorotervehdyksiin ym. liturgian osiin. On ilo kuunnella liturgiaa, joka on paneutunut osaansa ja joka näkee vaivaa siitä, mitä esittää. Jos vielä kuoro on lehterillä veisuuta tukemassa, uskaltaa sellainenkin, joka ei ole varsinaisia laulajia, suunsa avata ja yhtyä yhteiseen veisuuseen. Silloin vastaa tuntea, miten virsi puhuttelee, miten se muuttuu omakohtaiseksi rukoukseksi, jota on veisattu sukupolvesta toiseen. Kuulumme sukupolvien saattoon, joka viipyy täällä hetkisen antaakseen tilaa tuleville polville. Emme enää ole irrallisia ja sattumanvaraisesti täällä.

Kesäisten suurten uskonnollisten juhlien yhteydessä on vaikuttavaa nähdä, miten sinne tullaan suvuittain. Pitkät penkit täyttyvät, ja nekin, jotka harvemmin kokoontuvat näissä merkeissä, ovat mukana. Yhteiseen, lapsena opittuun virteen yhdyttään voimakkaasti. Kuljetaan taas niitä polkuja, jotka välillä olivat umpeutua käyttämättöminä. Taas on löytynyt armollinen Jumala, joka pysyy kautta aikojen vaihtelun. Nykyaikanakin on, kaiken epämääräisen ja pelottavan keskellä, löytynyt kiintopiste elämälle. Jumala, elämämme peruskallio, on yhä löydettävissä.

Juhlien jälkeen on helpompi jälleen kohdata arki. On päästy taakoista, jotka painoivat. On saatu uutta uskoa ja uusia voimia ja jaksetaan jälleen yrittää yhdessä eteenpäin toinen toistaan tukien.

Kunpa yhä useammat lähtisivät mukaan saamaan hengellensä virvoituksen, sillä kirjoitettu ja todeksi koettu on: "Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee." "Autuaita so. onnellisia ovat ne, joilla on mielesänsä pyhät matkat."

Martta

Porin NTKY:n leirit 1977

Ilmoittautumiset kesäkuussa sekä 3. 8. ja 7. 9. keskiviikkoisin klo 18-19 NTKY:een, Esivallank. 6. puh. 12 418 tai kirjelapulla Riihikatu 13:een (pihan puolelta). Ilmoittautuneille lähetetään leireistä tarkemmat tiedot.

Tervetuloa mukaan kesätoimintaan

28. 5. Linja-autoretki Uuteenkaupunkiin. Matkamaksu n. 13 mk + ruokailukulut.

3.-5. 6. Alle 12-vuotiaitten tyttöjen leiri Kivinillä. Leirimaksu 5 mk, johon sisältyy matkat.

24.-25. 6. Yhdistysväen juhannusleiri Kivinillä. Leirimaksu 5 mk.

11.-15. 7. Telttaleiri yli 9-vuotiaille tytöille Säkylän Luvalahdessa. Leirimaksu 15 mk, josta ilmoittauduttaessa 2 mk. Maksuun sisältyy matkat. Tarvittaessa on myös sisäajoitusmahdollisuus.

6.-7. 8. Viikonloppuleiri kaikenikäisille Osaalassa Ahlaisissa. Leirimaksu 5 mk.

10.-11. 9. Tyttöjen ja nuorten leiri Osalassa Ahlaisissa. Leirimaksu 6 mk. Maksuun sisältyy matkat.

30. 9.-2. 10. Dialeiri tytöille ja nuorille Kivinillä. Leirimaksu 4 mk.

8.-9. 10. Aikuisten virkistysviikonloppu Junnilassa Reposaaressa (mahdollisesti)

★ Leirimatkat kuljetaan autolla, Kivinille myös vaihtoehtoisesti pyörällä. Automaksun ryhmälennuksella suoritetaan leiriläinen itse, paitsi milloin leirin kohdalla on eri maininta matkasta.

★ Matkalla on joku leirinohjaaja.

★ Autolla lähdöt Kivinille tapahtuvat Maantiekadun varrelta kaupunginpuutarhan pysäkillä, jos on tarpeen myös linja-autostasemalta sekä Ahlaisiin linja-autostasemalta.

JUMALANPALVELUS LÖYDETTÄVÄ

Mikkelissä kesäkuussa pidettävät 28. yleiset kirkkopäivät pohtivat seurakunnan yhteisen jumalanpalveluksen merkitystä. Monet seikat näyttävät viittaavan jumalanpalveluksen aseman syrjäytymiseen. Jumalanpalveluksen tehtävä on kuitenkin luovuttamaton ja korvaamaton. Tätä mieltä olivat porilaiset kirkossakävijät Helvi Anttila, Niilo Ketola, Leena Javanainen ja Väinö Salokangas.

Mikkelissä tänä kesänä pidettävälle 28. kirkkopäivälle osallistuu Pihlavan seurakunnan edustajana Väinö Salokangas, joka on myös Porin seurakuntien yhteisen kirkkovaltuuston jäsen.

— Jumalanpalvelus on meidän perheessämme kuulunut olennaisena osana pyhäpäivän viettoon. Siitä on tullut elämäntapa ja voimanolahde, josta olemme tottuneet etsimään voimaa arjen työhön, sanoo Väinö Salokangas. Hänen mielestään jumalanpalveluksessa merkitsee eniten se, että sen eri muotoihin saa jokainen omakohtaisesti osallistua. Sen ei tarvitse jäädä kenellekään vieraaksi tapahtumaksi.

Väinö Salokangas on myös innokas kuoromies, joten tuntuu luonnolliselta, että virret tuntuvat hänestä rakkaimmilta. En panisi pahakseni, vaikka säkeistöjen lukumäärää joskus lisättäisiinkin, hän sanoo.

Jumalanpalvelus on seurakunnan keskeisin tapahtuma, jonka ympärille kaiken muun toiminnan tulee rakentua, sanoo Väinö Salokangas. Hänen mielestään seurakunnan yhteinen jumalanpalvelus on paikka, johon kaikilla seurakuntalaisilla on mahdollisuus tulla samanar-

voisina tuttuina ja tuntemattomina yhdessä rakentamaan.

Parinsadan metrin päässä Länsi-Porin kirkkokeskukselta asuvan Helvi Anttilan kirkkopolku ei ole päässyt ruohottumaan. Pikemminkin on poikkeus, jos ei häntä näy omalla paikallaan kirkon penkissä.

— Jumalanpalvelus on elämäni tärkein asia. Se merkitsee minulle elämän leipää, jota ilman en tule toimeen, sanoo Helvi Anttila, joka pitää jumalanpalvelukseen osallistumista luonnollisena asiana. Vastoin käymisten ja surujen keskellä ilman elävää sanaa eläminen tuntuisi mahdottomalta. Kirkko on kuin toinen koti, jossa tuntee olevansa ”olossa oikeassa”. Jos kaikki ihmiset kävisivät sunnuntaisin kirkossa, he olisivat erilaisia. Ainakin he kohtelisivat toisiaan eri tavalla. Jumalanpalveluksen avulla opimme palvelemaan Jumalaa ja toinen toistamme, sanoo Helvi Anttila.

— Monta kertaa olen kirkkoon lähtiessäni tuntenut oloni huonoksi, mutta siitä huolimatta olen sinne lähtenyt. Ihmeekseni olen sieltä kuitenkin virkistyneenä aina palannut. Jumalanpalveluksesta saadut ajatukset eivät jää irrallisiksi mietteiksi, vaan ne avaavat uuden näkökulman kaikkiin asioihin elämässä. Ne auttavat suhtautumaan eri elämäntilanteisiin oikealla tavalla, perustelee Helvi Anttila kirkossakäymistään.

Teljän kirkkoa kotikirkkonaan pitävä Niilo Ketola näkee jumalanpalveluksen Jumalan perheväen suurena juhlan ja etuoikeutena, jossa ol-



Länsi-Porin kirkolla asuvalla Helvi Anttilalla ei ole pitkä kirkkomatka. Pihamaallaan hän tässä tarkastelee kevään merkkejä pihapuista.

laan yhdessä koolla syntyisinä, mutta kuitenkin armahdettuina ihmisinä. Jos ihminen ei pysy sanassa, hän hapuilee tyhjässä, perustelee Niilo Ketola osallistumistaan yhteiseen jumalanpalvelukseen. Ketolan mielestä jumalanpalvelus on runsassäiltöinen kokonaisuus, josta on hyvin vaikea ottaa mitään pois. Sanassaan Jumala tulee luoksemme, jos tunnemme siihen halua. Hän tahtoo etsiä epäonnistuneita ja syntyisiä ihmisiä yhteyteensä. Jumalanpalveluksessa toteutuu seurakunnan yhteys erinomaisella tavalla, sanoo Niilo Ketola.

Pihlavassa juttelimme juma-

lanpalveluksen merkityksestä iltahetken Leena Javanaisen kodissa, jonne olivat pistäytyneet myös Helmi Nordman ja Elsa Prehti. Heidän mielestään ihmisessä täytyy olla sisäinen vaatimus lähteä kirkkoon. Leena Javanainen sanoi tuntevansa huonoa oloa, jos jostain syystä on jäänyt kirkkoon menemättä. Siitä on tullut elämäntapa, josta on vaikea luopua. Hän on tottunut pienestä pitäen mummon kanssa osallistumaan. Minusta on erittäin tärkeää, että vanhemmat ohjaavat lapsiaan kirkkopolulle pienestä pitäen. Se antaa perustan koko loppui-

älle, sanoi Leena Javanainen.

Helmi Nordmanille kirkkokonsertit ovat olleet sykäyksen antajina. Kirkkomusiikkilaisuus merkitsee hänelle jumalanpalvelusta. Ihmisellä on kaippu hiljentyä. Minä teen sen musiikin avulla. Erityisesti juhlapyhinä löydän parhaiten pyhien sisällön, sanoi Helmi Nordman.

Elsa Prehtin mielestä saarnan aihe säännöstelee kiinnostusta. Hyvästä saarnasta tulee iloinen ja hyvä mieli. Leena Javanainen ei niinkään katso tärkeäksi jumalanpalveluksen suorittajien onnistumista. Tärkeää on, että siellä Jumala puhuu ja huolehtii jumalanpalveluksen sisällöstä, totesi Leena Javanainen.



Leena Javanaiselle mummun kanssa kuljettu kirkkopolku on ollut viitoittamassa tietä yhteiseen jumalanpalvelukseen.

**Eläkö
jumalanpalvelus
nuorille?**

— ”Kuule Timo, en mä oikein ymmärrä läheskään kaikkea tässä jumalanpalveluksessa, mutta kai tää hyvä asia on”. Tämä lause kuvaa sitä vierastumista, joka on useimmilla jumalanpalvelukseen tai muuhun seurakunnan toimintaan osallistumattomilla ihmisillä. Ensimmäinen edellytys on saada ihmiset ymmärtämään, mistä jumalanpalveluksessa on kysymys, sanoi pastori Timo Paattiniemi, joka parin vuoden ajan on ollut mukana Teljän seurakunnan nuorisotyössä.

Paattiniemen kokemusten perusteella jumalanpalvelus elää. Nuoria on ollut runsaasti mukana Teljän seurakunnan jumalanpalveluksissa. Heille se on merkinnyt elämäntapaa viikon varrella. Jos puhutaan yleensä nuorisosta, useimmille heistä totta puhuen jumalanpalvelus on outo asia. Jos ei Jumalasta mitään väliä, tuskin jumalanpalveluksella on mitään merkitystä. Ensimmäinen edellytys sille, että jumalanpalvelus alkaa elää, on että nuorille selvitetään mitä jumalanpalvelus on, sanoi pastori Paattiniemi. Hänen mielestään rippikoulutyö on tärkeässä ja keskeisessä asemassa. Jos rippikoulussa asia menee perille, nuori katselee jumalanpalvelusta aivan uudesta näkökulmasta. Jokainen



Väinö Salokankaan perheessä on totuttu käymään kirkossa. Jumalanpalvelus antaa hänen mielestään pyhäpäivälle oikean sisällön.



Niilo Ketolalle yhteinen jumalanpalvelus merkitsee Jumalan perheväen juhlaa.

UUDELLEEN PERHEEN JUHLANA

rippikoulussa toteutettu jumalanpalvelus on Paattiniemen mielestä suuntaa antava, oli se miten vaatimaton tahansa. Jos se antaa elämyksen elävästä ja toimivasta Jumalasta, se antaa myös lähtökohdan osallistua seurakunnan yhteiseen jumalanpalvelukseen.

Timo Paattiniemi sanoo, että seurakuntanuorilla on vaara tulla nuorisojoukoksi, joka kokoontuu keskenään, mutta jolta puuttuu yhteys koko seurakuntaan. Tämä yhteys koetaan juuri yhteisessä jumalanpalveluksessa. Toisaalta minusta on valitettavaa että seurakunnassa jumalanpalvelus nähdään ainoana yhteyden kokemisen paikkana. Yhteyden kehittämiseen tulisi tietoisesti pyrkiä muullakin tavoin, sanoi Paattiniemi.

Jumalanpalveluksen luonnetta kuvannee parhaiten rippikoulukirjan mielte, että jumalanpalveluksessa ei ole yleisöä. Tässä suhteessa kaivataan Paattiniemen mielestä opetusta. Tulisi nähdä, että minä henkilökohtaisesti voin olla mu-

kana tunnustamassa syntejäni, rukoilemassa, kiittämässä ja elämässä todeksi Jumalan todellisuutta kirkon penkissä istuessani. Tätä ei opita luennoimalla, vaan sillä, että jatkuvasti käydään jumalanpalveluksessa etsien, rukoillen ja hiljentyen. On paljolti henkilökohtaisen kilvoituksen asia, tuleeko jumalanpalvelus läheiseksi vai ei, sanoi Timo Paattiniemi.

Ehtoollinen on monen nuoren mielestä keskeinen asia jumalanpalveluksessa. Se merkitsee yhteyttä muihin mutta ennen kaikkea yhteyttä anteeksi antavaan Vapahtajaan. Kokeilujumalanpalvelukset ovat sikäli hyviä, että ne ovat nuorten itsensä toteuttamia ja niissä on nuorekas musiikki, hyviä siinä mielessä, jos ne auttavat löytämään omaksi normaalin jumalanpalveluksen. Jos niistä tehdään jatkuva käytäntö, se vie erilleen aikuisista seurakuntalaisista. Kokeilut antavat virikkeitä jumalanpalvelukseen osallistumiselle, sanoi pastori Paattiniemi.

Jumalanpalvelusta voi opiskella:

Pikku-Risto oli usein mummin kanssa kirkossa. Kerran taas mummi pyysi mukaansa Ristoa, mutta tämäpä tuumaili: "En minä viitsi lähteä, kun siellä on aina sama ohjelma." Lapsen suusta kuultu lausahdus kuvanee osuvasti monen seurakuntalaisen tunteja ja ajatuksia jumalanpalveluksesta. Porissa on yritetty oppia kulu-neena kevätkautena, etteivät "kirkonmenot" ole aina "sitä samaa".

Seurakuntien yhteinen evankeliumimistöimikunta on järjestänyt jo runsaan kahden vuoden ajan säännöllistä opetusta Raamatun ja seurakunnan keskeisistä kysymyksistä. Tämän ns. raamattukoulun yleisaiheeksi tänä keväänä valittiin "Tutustumme jumalanpalve-

lukseen". Raamattukoulussa lu-vattiin esitteen mukaan "auttaa meitä kokemaan jumalanpalvelus, Jumalan lasten perinnönjakotilaisuus, läheisenä ja tärkeänä tapahtumana". Jumalanpalveluksen ja kirkkovuoden "salaisuuksiin" perehdyttiin 17 torstai-iltana Mikonkatu 8A:n rukoushuoneessa. Noin 70-80 uskollisen osanottajan joukosta poimimme pari naishenkilöä, joilta kyselimme vaikutelmia ja "oppimistuloksia" opetusarjan päätyttyä. Tätä mieltä oltiin raamattukoulusta ja jumalanpalveluksesta:

— esitykset ovat olleet hyvin antoisia ja huolellisesti valmistettuja, omiin tietoihin sai paljon täydennystä,

— jumalanpalveluksen historian läpikäyminen oli kiinnostavaa,

— liturgia ja symboliikka alkoi elää uudella tavalla,

— rikas musiikki tekee liturgian eläväksi,

— sisäinen minä tarvitsee tällaista vahvistusta, mitä opetus antaa,

— Vanhaa testamenttia olisi opetettava enemmän, siitä olisi paljon kyseltävää (mm. ennustuksista),

— raamattukoulu on hyvä kaikenikäisille, etenkin nuoria ja työikäisiä olisi saatava enemmän mukaan,

— jumalanpalvelus on riittävän antava ja sanova tällaisenaan, ei sitä ole uudistettava vain uudistuksen vuoksi.

Seurakuntien evankelioimistomikunta on päättänyt jatkaa raamattukoulua jälleen syksyllä. Uudeksi yleisaiheeksi on valittu "Miksi juuri Jeesus?". Opetusillat alkavat torstaina 15. 9. klo 19 Mikonkatu 8A:n rukoushuoneessa, ja jatkuvat 1. 12. saakka.

Iloista antajaa Jumala rakastaa

Vanhasta Testamentista alkaen näemme, että jo ensimmäiset ihmislapset toivat uhri-lahjan Herralle. Hän opetti kansaansa tuomaan säännöllisesti kymmenykset. Niillä varoilla ylläpidettiin ilmestysma-

ja, myöhemmin temppeli. Siitä saivat myös papit ja leviväiset toimeentulonsa. Kun oli rakennettava jotakin uutta, kymmenykset eivät riittäneet. Silloin järjestettiin suurkeräys Herran käskystä. Vaikka se oli käsky,

siinä sanottiin: "Jonka sydän on altis, hän tuokoon." Ja kansa toi, rikkaat ja köyhät. Lopulta piti sanoa: "Älkää enää tuoko, riittää jo!"

Alkuaikoina korostetaan enemmän antamista köyhille kuin lähetystyölle. Lähetystä ei halveksittu, mutta hämmästyttävä havainto on, ettei evankeliumi levittäkseen tarvinnut varoja. Sanoma Jeesuksesta levisi miehestä mieheen, naapurille, sukulaisille, työtovereille. Kukin todisti siellä missä oli. Apostoleilla oli lähettävä seurakunta, kuten luemme Paavalista hänen lähties-sään ensimmäiselle lähetysmatkal-leen. Seurakunnan tehtävänä oli rukoilla ja taistella hänen puolestaan ja hänen kanssaan. Kun rahaa tarvittiin, ansaitsi Paavali sen kättensä töillä teltan tekijänä. Myöhemmin hän keräsi varoja hyvinkin tarmokkaasti, ei lähetykselle vaan Jerusalemin köyhille. Antamisen perustana oli ja on se, mitä Jeesus on tehnyt puolestamme. Al-tista antamista seuraa myös siunaus antajalle ja aiheuttaa kiitosmieltä Jumalaa kohtaan.

Kun kristityt selvisivät ensimmäisten vuosisatojen vainoista, kun kristinusko tuli yleisesti hyväksytyksi ja viimein valtionuskonnoksi, kun kristittyjen arvostus lisääntyi ja he vaurastuivat ulkonaisesti, silloin oli lähellä ajatus: "Tässähän tullaan hyvin toimeen". Ei oltu enää riippuvaisia Kristuksesta. Silloin ei voitu kokea antamisen iloa ja antaminen tyrehtyi. Oli löydettävä uusia keinoja varojen hankkimiseksi. Martti Luther kehotti palaamaan Jumalan tykö, takaisin Raamattuun, vanhurskautumaan uskosta eikä teoista. Hän uudisti jumalanpalveluksenkin. Liturgian, saarnan ja ehtoollisen ohella lahjan antaminen tuli jälleen lähelle alkuseurakunnan käytäntöä.

Kolehti — uhri vai pakkolantti?

Joka sunnuntai kirkossa kerätään kolehti eli ns. uhrilahja. Mutta tiedämmekö mitä varten sitä kerätään, mihin sitä käytetään ja kuka määrää mitä tarkoitusta varten kolehti kerätään? Sen ymmärtäminen, ettei niillä varoilla kirkon toimintaa ylläpidetä. Kirkko tarvitsee rahaa seurakunnalliseen toimintaan, palkkoihin, julistukseen, opetukseen, rakentamiseen, hautausmaiden ylläpitoon ja väestörekisterin hoitamiseen. Kaikkeen tähän tarvitaan paljon varoja. Sitä varten kirkolla on oikeus kantaa jäseniltään veroa.

Porissa maksamme kirkollisveroa 1,25 penniä veroäyriä kohti. Tämän tulon perusteella kirkko ja kukin seurakunta tekee oman käyttösunnitelmansa eli talousarvion. Miksi sitten kannetaan vielä kolehtia, kun sen tuottoakin on niin pieni? Tähän on useampia syitä: Ensiksi-

kin pitkä perinne, joka on aivan oikea ja raamatullinen, vaikka sen nykyinen muoto ja sisältö on vain heikko varjo alkuperäisestä, toiseksi se, että seurakunta haluaa käyttää varoja sellaisiin kohteisiin, joihin talousarviovarat eivät anna tarpeeksi mahdollisuutta, kuten lähetystyöhön.

Kirkkohallitus määrää kolehdit

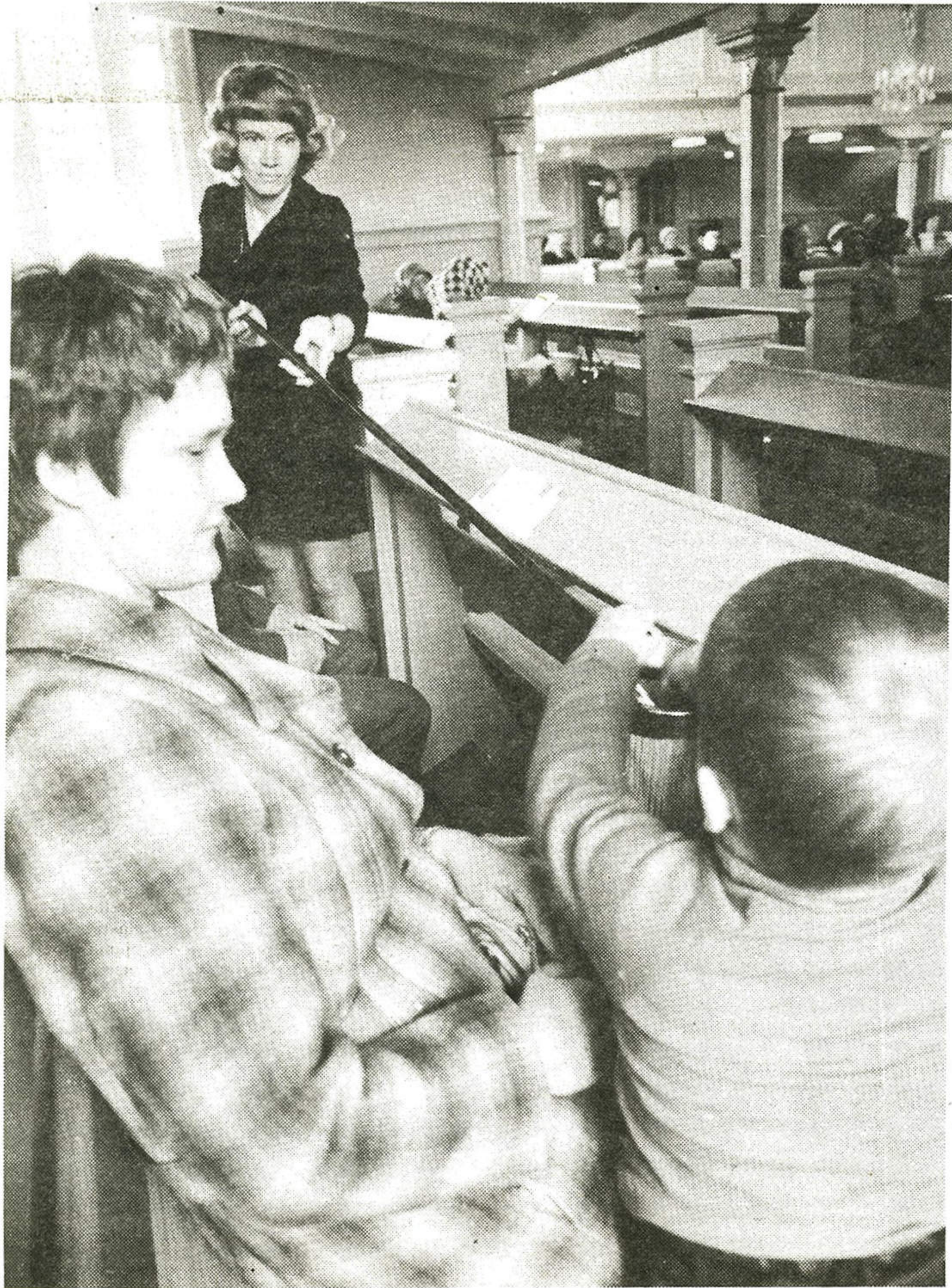
1960-luvulla saivat seurakunnat kirkkohallitukselta suosituksen avustaa kirkkomme lähetysjärjestöjä ottamalla talousarvioonsa määrätyn summan sitä varten. Jo ennen tätä oli näin tapahtunut monessa seurakunnassa muun muassa Porissa. Nykyisin Porin seurakunnat lähettävät virallisen lähetyskannatuksen Suomen Lähetysseuralle, Suomen Luterilaiselle Evankeliumiyhdistykselle, Kansan-lähetyskalle ja Suomen Piipaseuralle.

Kirkkohallituksen tehtävänä on määrätä vuosittain, kenelle ja milloin kolehti kannetaan. Näitten pakkolisten kolehtien ohella on ns. vapaa pyhiä, jolloin kirkkoherra ja seurakuntaneuvosto saavat määrätä, kenelle kolehti tulee. Koska juuri tällä sektorilla kirkkomme antaa jäsentensä kokea antamisen iloa, ohessa on tietoja Porista tietääksemme, mitä me annamme ja mihin.

Suomen Lähetysseuran antamien tietojen mukaan lähetyskannatus oli v. 1975 pelkästään Lähetysseuralle verovaroja 24.000 markkaa sekä vapaaehtoisesti koottuja varoja 177.000 markkaa. Seurakuntalaista kohti jaettuna summa merkitsi Keski-Porin seurakunnassa 3,86 markkaa, Teljässä 3,12 markkaa, arkkhiippakunnassa 3,13 markkaa ja koko maassa 3,21 markkaa. Nämä ovat puhuvia lukuja, mutta ne eivät kerro kaikkea. Koska edellä olevat luvut koskevat vain Suomen Lähetysseuralle annettua kannatusta, eivät nämä luvut anna oikeaa kuvaa lähetyskalle uhraamisesta. Paitsi lähetystyöhön, Porista annetaan huomattavia summia monille muille kirkollisille yhdistyksille.

Pysähdymme numeron 3,12 kohdalle. Se oli Teljän lähetyskannatus SLS:lle henkilöä kohden. Pieni summa, mutta yhteensä se teki noin 75.000 markkaa. Kirkollisveren kautta teljäläinen joutui maksamaan lähetyskalle 30 penniä, tahtoi tai ei. Loput tuosta summasta, eli 2,82 on kerätty muulla tavalla: kolehteina, myyjäisten avulla, lähetyslounain, konsertein ja monilla eri tavoin. Ompeluseurat ovat vielä edelleen huomattavia va-

Jatkaa sivulla 3



KRS:n toiminnanjohtajan tervehdys porilaisille:
**Sanan suvipäivät
on kaikkien juhla
—siis: tervetuloa!**

Kun vietämme Porissa Sanan suvipäiviä kesäkuun 16.–19. päivinä, merkitsee tämä juhla tietynlaista virstantolppaa, sillä ensimmäiset Sanan suvipäivät pidettiin tasan 30 vuotta sitten, siis 1947 Nokialla. Sen jälkeen on kesä kesältä kokoonnuttu milloin milläkin puolella Suomea.

Suvipäivien kehykset ovat eri vuosina vaihdelleet ja eronneet toisistaan, mutta ydin on aina pysynyt muuttumattomana: raamattutunnit ovat olleet niiden keskeinen anti. Tämän ytimen ympärille ovat sitten liittyneet muut ohjelman osat: lasten- ja nuortenkokoukset, evankelioimisillat, sunnuntain jumalanpalvelukset juhlapaikkakunnalla ja lähiseurakuntien kirkoissa, musiikkihetket. Ja kaiken ohjelman tarkoituksena on ollut saattaa kuulija Jumalan pyhän ja armollisen sanan ääreen.

Rukouksen hengen keskellä Jumalan valtakunnan todellisuus alkaa elää. Jeesus Kristus kirkastuu meidän syntisten vapauttajaksi, kenelle ensimmäistä kertaa, kenelle taas uudelleen.



Toiminnanjohtaja Mauri Tiilikainen.

leen. Yksin Häneltä me tämän ahdistuksen ajan ihmiset saamme anteeksiantamuksen vapauttavan sanan, ilon ja uuden voiman.

Sydämellisesti tervetuloa kaikki, miehet ja naiset, lapset, nuoret ja vanhat Porin seurakuntien kanssa yhdessä järjestämällemme Sanan suvipäiville!

Mauri Tiilikainen
toiminnanjohtaja, rovasti

Elämästä on kysymys

Sanan suvipäivät 16.–19. 6. Porissa

Juhlapaikkana Cygnaeuksen koulun pihamaalla oleva teltta ellei toisin mainita.

Torstai 16. 6.

klo 15.00 alkajaisrukous, Keski-Porin kirkko, Voitto Vuola, Kaija Rolig, Mauri Tiilikainen

klo 15.30 ELÄMÄN ESTEITÄ, raamattutunti, Keski-Porin kirkko, Mauri Virtanen

klo 18.30 musiikkia ja yhteislau-lua, johtaa Antti Yrjölä

klo 19.00 KUN IHMINEN VAI-PUU EPÄTOI-VOON... kaikkien il-ta, Veli-Pekka Toiviai-nen, Erkki Leminen, Raili Turtola

klo 21.00 iltamusiikki, Teljän kirkko (Antti Yrjölä ja Heino Kantola)

klo 21.00 MIKSI ELÄN? Nuorten tapahtuma, Cygnaeuk-sen puisto, Timo Paattiniemi, Jorma Kalajoki

klo 22.00 nuorten jatkot, Mikon-katu 8 A

Perjantai 17. 6.

klo 7.45 Herran pyhä ehtoollin-nen, Keski-Porin kirkko, rippisanat Matti Vuolanne

klo 9.00 KATUMUS – AUTUAS-TA ELÄMÄÄ, raamat-tutunti, sisar Phanuela

klo 10.00 laulamme ja rukoilem-me yhdessä, Mauri Vir-tanen, Vernon Wicker

klo 12.30 päiväseurat, johtaa Valto Vartiainen, sisar Phanuela, Eino Viro-nen, Annikki Ukkola

klo 15.00 MITÄ SE KILVOITUS OIKEIN ON? raamat-tutunti, Markku Hap-ponen

klo 17.30 rukoushetki, Maire Räisänen

klo 18.30 musiikkia, johtaa Antti Yrjölä

klo 19.00 KUN JEEBUS KOH-TAA IHMISEN... kaikkien ilta, Jorma Kalajoki, Kaija Rolig, Pekka Harne

klo 21.00 iltamusiikki, Keski-Porin kirkko, puhe: Toivo Lemmetyinen

klo 21.00 USKALLANKO ELÄÄ? Nuorten tapahtuma, Cygnaeuksen puisto, Eero Kavasto, Erkki Leminen

klo 23.00 myöhäisillan nuorisohetki, Kirjurinluoto

Lauantai 18. 6.

klo 7.45 Herran pyhä ehtoollin-nen, Keski-Porin kirkko, rippisanat Pertti Ruotsalo

klo 9.00 VOIKO PELOISTA PÄÄSTÄ? raamattutun-ti, Toivo Lemmetyinen

klo 10.00 panelikeskustelu raamatututunnin aiheesta, johtaa Anna-Lea Tiili-kainen

klo 12.30 KAIKILLE TILAA RIITTÄÄ, perhejuhla, juontaa Mervi Rainio

klo 15.00 PAIKKANI ELÄMÄS-SÄ, raamattutunti, Jor-ma Kalajoki

klo 16.00 työkuulumisia Kansan Raamattuseuran toi-minnasta, Mauri Tiili-kainen

klo 18.00 suurtehtaan ja evankeli-oimisauton vihkiäistilaisuus, Aulis Karén ym.

klo 19.00 KUN ELÄMÄ SAA UU-DEN SÄVELEN... kaikkien ilta, Markku Happonen, Erkki Leminen, Nina Berg

klo 20.15 retki Meri-Poriin: klo 21.00 iltapala kesäkotii Junni-lassa

klo 22.00 Herran pyhä ehtoollin-nen, Reposaaaren kir-kossa, rippisanat: Jor-ma Pakkanen

klo 21.00 VASTUUNI ELÄMÄS-TÄ, nuortentapahtuma, Cygnaeuksen puisto, Tapio Aaltonen, Henrik Bergman

23.00 nuorten yömessu, Teljän kirkko, Timo Paattiniemi, Eero Kavasto

Sunnuntai 19. 6.

klo 8.30 VALKOISET SYNNIT – MITÄ NE OVAT? raamattutunti, Erkki Leminen

klo 10.00 jumalanpalvelukset

klo 12.00 SANA-lehti henkilökohtaisena työvälineenä, Kauppaoppilaitos, Tapi Ruokanen

klo 13.00 SANAN JA SÄVELEN JUHLA, johtaa Mauri Tiilikainen, puhe Seppo Kangas, Porin seudun kirkkokuorot

klo 15.00 TÄYDELLINEN ILO, raamattutunti, William Uotinen

klo 16.00 seurat ja Herran pyhä ehtoollinen teltassa, johtaa Mauri Virtanen, rippisanat Pentti Murto, Anna-Lea Tiilikainen, Henrik Bergman, Eino Vironen

klo 19.00 ELÄMÄ ON YHÄ EDESSÄSI, kaikkien il-ta, Veli-Pekka Toiviai-nen, Anja Järvi, Pauli Vuola

klo 21.00 TOIVON VAI EPÄTOI-VON TULEVAISUUS, nuortenilta, Cygnaeuk-sen puisto, Pertti Ruot-salo, Kaija Rolig, Timo Paattiniemi

LASTEN SUVIPÄIVÄT Riihikeden koulun juhlasalissa samaan aikaan 16.–19. 6.

NUORILLE KOULUTUSKANAVAT

EVANKELIOIMISKOULUTUSTA VARTTUNEILLE

Suvipäivien musiikki: Riitta ja Tapio Aaltonen, Foibe, Heino Kantola, Suvi ja Ilkka Koski, Porin kirkkokuorot, Mirjamit, Matti Nikunen, Treklängen (vain pe-ilt), Vernon Wicker, Antti Yrjölä.

Porin ev.lut. seurakunnat

Kansan raamattuseura

Seurakuntia palvelemissa: Kansan Raamattuseura

Runsaat kolmekymmentä vuotta sitten, sodan jälkeisen ajan henkisesti murrosvaiheessa syntyi maassamme evankelioimispäiviä, joista lähti liikkeelle ajatus erityisen evankelioimisjärjestön perustamiseksi. Näin syntyi Kansan Raamattuseura, joka alusta alkaen lähti etsimään uusia ja tuoreita tapoja evankeliumin kertomiseksi ja antamaan näitä kokemuksia seurakuntien käyttöön. Musiikki tuli mukaan omana erityispiirteensä jo heti alkuvuosina ja yhä on musiikilla varsin keskeinen sija KRS:n työssä. Monet nimekkäät musiikkiryhmät ovat saaneet koulutuksensa ja ilmaa siipiensä alle KRS:n työyhteydessä.

Koska tavoitteena oli – kuten on yhä tänään – nimenomaan seurakuntien palvelujärjestönä olemisen, laajennettiin työtä nopeasti eri työaloille. Toiminnan tukipisteiksi saatiin leirikeskuksia, joita tänä päivänä on yhdeksän, eteläis-in on Lohjan Vivamo ja pohjoisin Kairosmaja Pelkosenniemen Pyhä-tuturilla. Uusin leirikeskuksista on Orisbergin kappelin alue Isossakyrössä. Muut leirikeskukset ovat Pahtaja Rovaniemellä, Ristijärven Pirtti Ristijärvellä, Tervonsalmi Tervossa, Säynämö Heinävedellä, Jukajärvi Juvalla ja Oronmylly Parikkalassa. Leirikeskuksista on muodostunut vilkkaita toimintakeskuksia, joihin tullaan paitsi lähiseurakunnista myös kautta maan mm. rippikoululeireille, lomalei-

reille, miesten ja naisten päville, raamattukursseille ja Vivamo-opiston järjestämille vanhemman väen kursseille sekä Evankelioimistyön koulutuskeskuksen erilaisille kursseille ja seminaareihin.

Nuoriso- ja opiskelijatoiminnan alueella ty on laajentunut mm. siten, että nykyään KRS:lla on omat erityistyöntekijät viidellä korkeakoulupaikkakunnalla: Helsingissä, Turussa, Tampereella, Jyväskylässä ja Oulussa, joissa toimitaan yhteistyössä paikallisten seurakuntien kanssa. Vuosittain järjestetään satoja erilaisia nuorten ja opiskelijoiden tilaisuuksia. Suurimmat yhteistilaisuudet ovat valtakunnallinen Löytöretki-tapahtuma – joka on tänä kesänä Lohjalla – ja hengellisen nuorisomusiikin festivaalit, jotka tänä vuonna järjestettiin toukokuussa 20.–22. 5. seitsemättä kertaa. Mainittakoon, että näillä festivaaleilla sai maailmankantaesityksensä draamallinen musiikaali TIE, joka esitettiin Helsingin Tempeliaukion kirkossa. Raamatutuopetus liittyy kiinteästi myös nuorten ja opiskelijoiden toimintaan, jossa monet muutkin aiheet ovat jatkuvasti päivänpoltavia kysymyksiä. Kysyvää mieltä on yhä enemmän nuorison keskuudessa.

Kansan Raamattuseura on vuosittain työyhteydessä lähes 300 seurakunnan kanssa, joissa järjestetään vuosittain useita tuhansia tilaisuuksia. Joka päivä järjestetään toistakymmentä tilaisuutta ympäri maan. Suurimpia seurakuntien kanssa järjestettyjä juhlia ovat Sanan suvipäivät (tänä vuonna Porissa), Sisä-Suomen suvipäivät (tänä vuonna Joutsassa), Hei-

näveden kirkastusjuhlat, Kerimäen elopäivät ja Sana ihmiselle -juhla Helsingissä syksyllä ja talvella. Sanalaiva on puolestaan julistanut puhuja- ja musiikkiryhmiensä avulla toistakymmentä vuotta Itä-Suomen vesistöjen rantaseurakunnissa.

Evankelioimistyön koulutus on työmuoto, jota toteuttamaan on KRS:n työelimeksi perustettu Evankelioimistyön koulutuskeskus. Sillä on keskustoimipaikkanaan tänä keväänä valmistunut ja 6. 3. 1977 käyttöön vihitty koulutuskeskusrakennus Lohjan Vivamossa. Koulutustoiminta jatkuu entiseen tapaan myös eri puolilla maata seurakuntien, rovastikuntien ja hiippakuntien alueilla niiden pyynnöstä. Evankelioimistyön yhä selvempi jäsentymisen kirkossamme on jatkuvana haasteena Evankelioimistyön koulutuskeskukselle sen kehittäessä tutkimus- ja koulutus-toimintaansa.

Kansan Raamattuseuralla on myös monipuolista kustannustointimintaa, josta käytännössä vastaa Karas-Sana Oy. Kustannustuotteista on tunnetuin Sana-lehti, joka leviää yli 60.000 kappaleen painoksena viikottain. Lisäksi julkaitaan Evankelioiva seurakunta-lehteä, Kevään Sanaa, Joulun Sanaa sekä kirjoja, äänilevyjä ja puhe- sekä musiikkikasetteja. Karas-Sanan kustantamana on vastikään ilmestynyt Uuden testamentin vapaamuotoinen suomennos ”Elävä uutinen”, joka on Raamatun lukemiseen johdattava mukaelma.

Sanan suvipäivillä Porissa vihitään käyttöön uusi 4000-hengen suurtehtaan sekä hinattavan perävaunun muotoon rakennettu liikkuva esityslava ”autokirkko”, joka tulee myöhemmin liikkumaan mm. maamme leirintäalueilla ja turistikohdeissa. – KRS:n toiminta tapahtuu pääasiassa vapaaehtoisen tuen turvin.



Suvipäivien nuorimpia osanottajia.

Tyttöjen, poikien ja nuorten KESÄ -7

Tyttöleirit Ilmolassa

27.-30. 6. alle 10-v. tyttöleiri, Henninen, Kalajoki, Grönroos.
4.-7. 7. yli 10-v. tyttöleiri, Koskela, Kalajoki, Seppälä.

Tyttöjen kesäretket

15.-17. 6. Pihlavan tyttöjen retki Ahvenanmaalle. Alaikäraja 10 vuotta. Osanottomaksu 80 mk, josta peritään ilmoittautumisen yhteydessä 30 mk. Ilm. 31. 5. mennessä Irma Grönroosille.
21.-23. 6. Teljän tyttöjen retki Ahvenanmaalle, Seppälä, Koskela. Alaikäraja 10 vuotta. Osanottomaksu 80 mk, josta ilmoittautauduttaessa peritään 30 mk. Ilm. 31. 5. mennessä tyttötyönohjaajille.
12.-15. 7. Keski-Porin tyttöjen retki Imatralle, Savonlinnaan ja Ähtäriin, Kalajoki, Rosenblad. Alaikäraja 8 vuotta. Osanottomaksu 100 mk, josta ilmoittautauduttaessa peritään 30 mk. Ilm. 15. 6. mennessä nuorisokeskukseen.

Leirit Ilmolassa

13.-16. 6. Poikien suurleiri, Eskelinen, Laakkonen, Kormano, Takala, Vesala.
20.-23. 6. Poikien suurleiri, Kormano, Eskelinen, Laakkonen, Takala, Vesala.
30. 6.-3. 7. Isien ja poikien yhteinen leiri, Lettoranta ym.
19.-21. 8. NMKY:n ja seurakuntien yhteinen urheiluleiri, Takala, Vesala.

Poikien kesäretket

10.-12. 8. Keski-Porin poikien polkupyöräretki Näsijärven ympäri. Tiedustelut ja ilmoittautuminen Eero Vesalalle.

Muuta toimintaa

Tiistaisin ja torstaisin klo 18 Keski-Porin poikien ohjelmoitu ilta Jousimajalla, Vesala. Keskiviikkoisin klo 15 melontaa. Koontuminen Hallituskatu 9:ssä, Vesala.

Tytöt ja pojat

11.-12. 6. tyttöjen ja poikien retki lähetysjuhlille Vammalaan, Henninen, Kalajoki, Lettoranta. Osanottomaksu 30 mk. Ilmoittautumiset nuorisokeskukseen.
16.-19. 6. Lasten suvipäivät Riihikeden koulussa. Runsaasti erilaisia tapahtumia.
8.-10. 7. Pihlavan pyhäkoululaisten leiri Ilmolassa, Grönroos.

Musiikki

Nuorisosoittokunnan musiikkileiri pidetään 4.-6. 6. Kauttialla ja 27.-28. 8. Ilmolassa. Oppilaita otetaan rajoitetusti. Tiedustelut Jorma Nummelalta puh. 48 039.

Nuorisotyö

Retket:

24.-26. 6. Toisenlainen juhannus Imatralle. Ilm. ja tied. Markku Sumialalta.
Retki pohjoismaiseen koululaiskokoukseen Norjaan heinä-elokuun vaihteessa. Tiedustelut Sumialalta.
1.-9. 8. Keski-Porin nuorten retki Norjaan yhdessä Kuortaneen nuorten kanssa. Osanottomaksu 600 mk. Ilm. nuorisokeskukseen. Elo, Rosenblad.
12.-14. 8. Evankeliumiyhdistyksen järjestämät nuorten kesäpäivät Iitissä. Ilm. ja tied. Kosti Kalliolt.

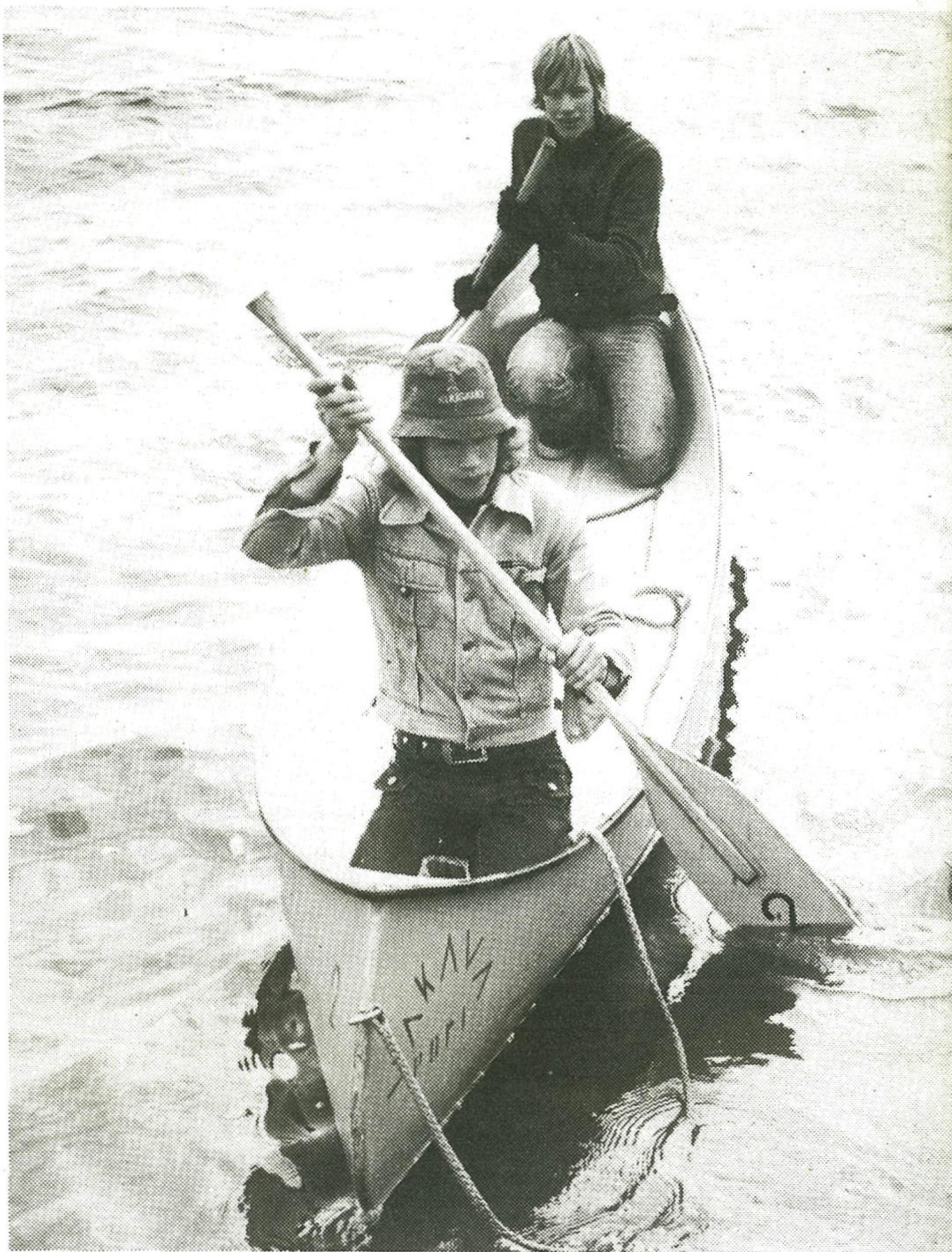
Partiotyö

11.-15. 7. Sudenpentujen leiri Ilmolassa, Aapasuo.
18.-24. 7. Satakunnan Partiopiirin yhteisleiri NIIN'AI Säky-län Pyhäjärvellä. Leirin johtajana Raimo Salo, os. 27820 Iso-Vimma puh. 938/70 527. Leirille voivat ilm. kaikki yli 11-v. partiotytöt ja -pojat.

Nuorten illat

Teljän nuorten raamattupiiri tiistaisin klo 19 ja lentopalloilta keskiviikkoisin klo 19 Annankatu 29:ssä.
Länsi-Porin nuorten illat torstaisin klo 19 Preiviikin seurakuntatalossa.

Edellä mainituista leireistä ja retkistä saa tarkempia tietoja niiden johtajilta tai seurakuntien nuorisokeskuksesta, Yrjönkatu 8, puh. 12 702 (Avoimna arkisin 9-15, kesällä 9-14).



Kanootilla melominen on miehen mitta. Vuolaatten koskien ylitys antaa piristävän lisän kesäseikkailuun seurakuntien poikaleireillä annetaan pätevää ohjausta kanootilla kulkemiseen ja moniin muihin tai

Kanoottiretki hyvä rentouttaja

Jos olet pitkään kärsinyt ylipaineesta työssä tai muual-
la etkä saa ajatuksiasi irti tuloksettomasta pohdinnasta,
istu kanoottiin, silloin ajatuksillasi on oitis muuta tekemis-
tä.

Reipas resepti kuuluu Keski-Porin poikaohjaajalle E e -
r o Vesalalle, joka on tutustunut rentoutumiseen
harrastuksena teoriassa ja käytännössä. Jos haluamme tu-
tustua luontoon ja elää luonnon kanssa sopuossuinnassa, on
mentävä siihen sisään, elettävä sitä omakohtaisesti. On an-
tauduttava vaaroihin. On tehtävä itse jotakin, ehkäpä rak-
kot käsissä jos tarve vaatii. On tajuttava omat rajoituksen-
sa ja koettava onnistumista, vieläpä neuvokkuutta ja jär-
keä apuna käyttäen, silti riistämättä ja nujertamatta ke-
tään. Kanoottiretkellä Jumalan tekemä luonto ja meidän
luontomme lyövät kättä toisilleen, että pisarat pärskyvät.

Niin pian kuin istuudumme ka-
noottiin ja alamme meloa, tempau-
dumme mukaan seikkailuun, joka
ei koskaan ole samanlainen. Pikku
vastoinkäymiset antavat retkelle
suolan ja muistoja, jotka jäljestä-
päin naurattavat. Meloja voi tun-

tea, miten sydän jyskyttää kiihty-
myksestä, kun edestä kuuluu kos-
ken kohina. Koski voidaan käydä
rannalta arvioimassa. Jos se ha-
vaitaan liian väkivaltaiseksi, niin
se voidaan ohittaa maitse. Luon-
nollisesti kaikilla on tyrskyliivit

napitettuna leukaan asti,
ja varusteet sidottu kanooti-
tit valppaina ja lihakset tu-
valmiina. Kosken imu tem-
nootin ja melojat kiireiseen
taan, joka sitoo lihastyösk
reitit arvioinnit ja ajatuks
varmuus, jota meloja ennen
tunsi, on kuin pois pyy
Mielen täyttää riehakas on-
sen kokeminen ja riemull
toisuus siitä, että voitti kos
voisat hyppelyt. Rodeorat
varmaan kokevat samaa.

Eläimet ovat merkillisen
ta väkeä. Majavat tulevat
maan joessa soljuvaa ka
hirvi päästää ihan lähelle,
peura. Niin pian, kuin liiku-
laa tai puhut, läiskäyttää
melahantäänsä veteen ja si
Samalla hetkellä kuuluu p
lahdusta jostakin rannoilta
katoaa sulavasti kuusikko
Jos on aikaa yöpyä j
kauniissa niemessä, kuunne
ja yön ääniä ja katsella nu
hiipuvia puita. Samalla vo
että myös vaeltaja on lunt
osa siitä. Tällaisen koke
jälkeen osaa suhtautua lu-
puolustavasti ja suojelevas
näkee tähdet korkealla tun-
nisellä taivaalla, rauhoittu
ton mieli, voi kokea "sinisi
tuksia, Jumala tuntuu läh
maailma, pahuus ja kaikki
tä on lähimmäisten joukoss
nyt, tuntuu kaukaiselta. M
vä raukeus jäsenissä il-
unen tulon, ja lämmin mak
ympäroö nukahtavan kuin J
Armo.

Kesäillan musiikkihetkessä mukana belgialainen poikakuoro ja urkutaiteen mestareita

Kuudennen kerran järjestetään Keski-Porin kirkossa kesäillan urkumusiikkisarja. Aikaisemmista kesistä poiketen konserttisarja alkaa vasta kesäkuun lopussa. Konsertin alkamisajankohtaa on myös siirretty puolta tuntia aikaisemmaksi. Urkukonsertit alkavat keskiviikkoisin kello 19.30. Kesäillan urkumusiikin porilainen järjestelijä Erkki Kalijärvi kertoi, että tämän kesän ohjelmaa on hieman jouduttu supistamaan. Toisaalta sarjan lyheneminen säilyttää paremmin yleisön mielenkiinnon. Lisäksi belgialainen poikakuoro ja sellomusiikki tuovat sarjaan tarvittavaa piristystä ja vaihtelua sanoi Kalijärvi.

Musiikkisarjan aloittaa kesäkuun 29. päivänä Keski-Porin oma urkuri Erkki Kalijärvi, joka esiintyy tänä kesänä myös parissa muussa konserttisarjassa. Kalijärvi on opiskellut kuuluisan Bach-tutkijan, professori Kellerin johdolla. Keller oli viimeinen saksalainen urkutaiteilija, jolla oli henkilökohtainen kosketus saksalaiseen säveltäjänsä Max Regeriin. Konsertissaan Kalijärvi soittaa Max Regerin sarjan uruille, e-molli opus 16.

Sarjan toisessa konsertissa 6. 7. soittaa Keski-Lahden seurakunnan urkuri Aimo Känkänen. Hän on kesäillan urkumusiikkisarjan alullepanija maassamme ja Lahden Kansainvälisen Urkuviikon isäntä. Parisen vuotta sitten Känkänen tutustui valtion stipendiaattina muihin eurooppalaisiin urkukonserttisarjoihin.

Sirkka-Liisa Jussila-Gripentrog Helsingistä on ainoa naispuolinen urkuri kesäillan urkumusiikkihetkessä. Hän soittaa Keski-Porin kirkon urkuja 13. 7. Jussila-Gripentrog on esiintynyt konsertissa Ruotsissa, Länsi-Saksassa ja Englannissa. Nykyisin hän toimii Helsingin Kallion seurakunnan ylimääräisenä kanttori-urkurina.

Vanhaa ja uutta rinnakkain

Ranskalaista vanhaa ja uutta urkumusiikkia sekä Bachin sävellyksiä kuullaan 20. 7. kuopiolaisen Erkki Tuppuraisen konsertissa. Tuppurainen on opiskellut mm. Ferdinand Klindan, Anton Heillerin, Guy Bovetin ja Luigi Tagliavinin johdolla. Hän on konsertoinut säännöllisesti ja tutkinut myös Suomen esittävän urkutaiteen historiaa. Tällä hetkellä Tuppurainen toimii Kuopion musiikkiopiston kirkkomusiikkiosaston lehtorina.

Turun Maarian seurakunnan kirkkomusiikko Eero Hartikainen esiintyy kesäillan konsertissaan 27. 7. Hartikaisen ohjelmasta mainittakoon Couperinin urkumessu sekä Buxtehuden, Mendelsohnin ja Bachin teokset.

Elokuun konsertoinnin aloittaa 3. 8. hankolainen Osmo Vatanen. Hän on osallistunut Jyväskylän Kesän urkukurssille Guy Bovetin oppilaana ja opiskellut Saksan Liittotasavallassa urkujen soittoa 72-73 Michael Schneiderin johdolla. Vatanen opiskelee kanttorin toimensa ohella myös teologiaa.

Kaksoiskonsertin pitävät 10. 8. jyvaskyläläiset Matti Vainio, urut ja Heikki Rautasalo, sello. Vainio kuuluu tunnetuimpiin ja lahjakkaimpiin urkureihimme, joka on saanut kansainvälistäkin tunnustusta. Vainio työskentelee kirkkomusiikkona Jyväskylässä ja hänet tunnetaan lisäksi etevänä kuoronjohtajana. Perustamansa Jyväskylän Studiokuoron johtajana hän on saavuttanut mainetta lukuisten oratorioitten esittäjänä ja pienimuotoisen kuorolyriikan tulkitsijana.

Rautasalo on toiminut mm. radion sinfoniaorkesterin soolosolistina ja soittanut Helsingin kamari-orkesterissa sekä esiintynyt lukuisissa konserteissa orkesterisolistina. Nykyisin hän toimii Jyväskylän konservatorion sellonsoiton lehtorina.

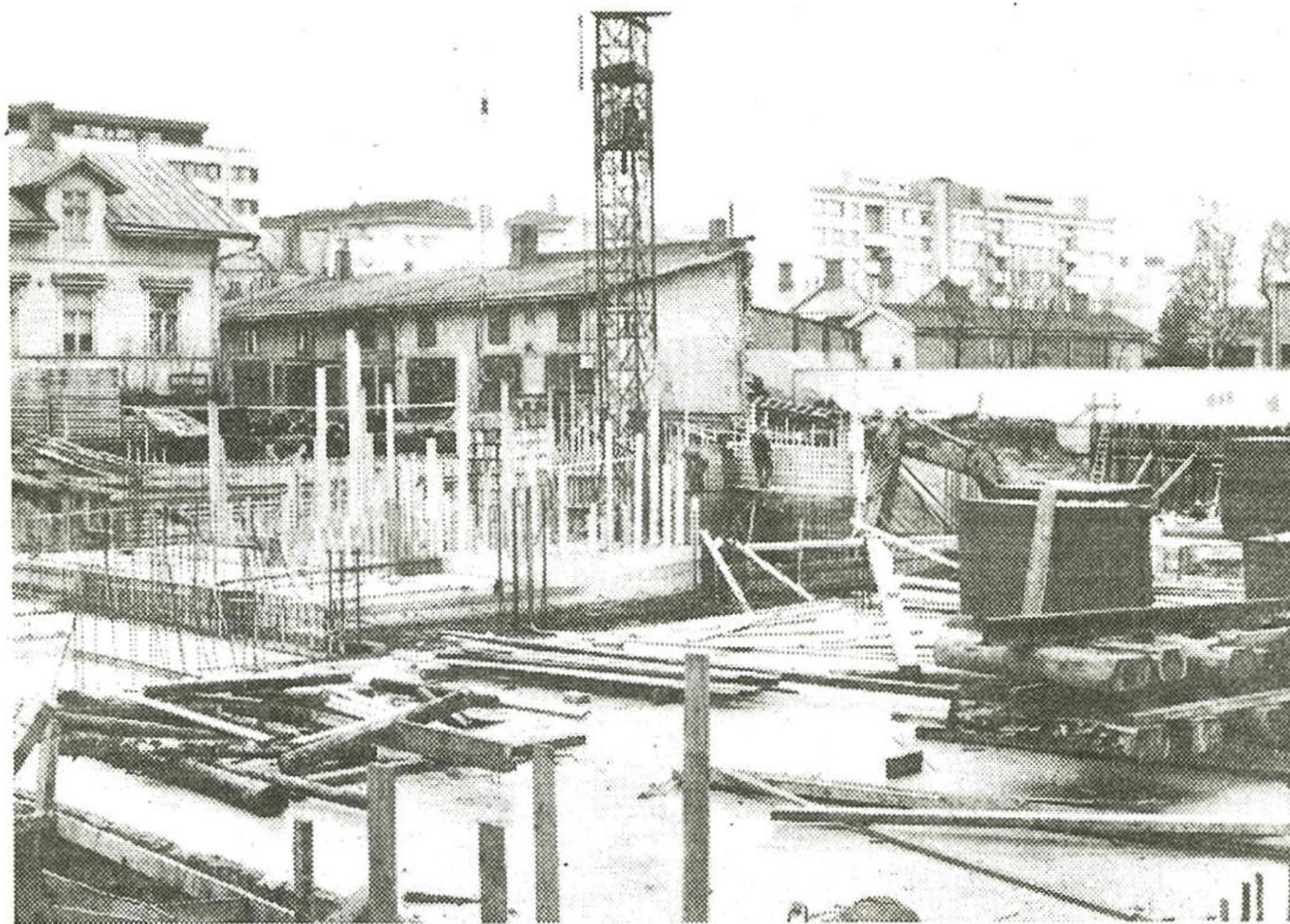
Kansainvälinen huipentuma

Kesäillan urkumusiikkisarjan kaksi viimeistä konserttia ovat vahvasti kansainvälisiä. Belgialainen poikakuoro Cantate Domino esiintyy Keski-Porin kirkossa poikkeuksellisesti perjantaina 19. 8. kello 19, ja seuraavan viikon keskiviikkona 24. 8. on vuorossa sveitsiläinen urkutaiteilija Guy Bovet. Hän on syntynyt vuonna 1942. Konserttidiplominsa hän suoritti jo kaksikymmenvuotiaana, jonka jälkeen hän on kahminut lukuisia ensipalkintoja kansainvälisistä urkukilpailuista. Bovet on konsertoinut kaikissa Länsi- ja Itä-Euroopan maissa, myös Neuvostoliitossa ja Yhdysvalloissa. Pedagogina hänet kutsutaan säännöllisesti "mestarikurssille" Yhdysvaltoihin, Kanadaan, Saksaan ja Skandinaviaan. Porin konsertissaan Bovet soittaa Clerambaultin, Scarlattiin ja Bachin sävellyksiä sekä erikoisuutena improvisaation kolmesta annetusta teemasta.

Kesäillan urkumusiikki soi kuudennen kerran Porissa. Kanttori-urkuri Erkki Kalijärvi on ollut joka vuosi järjestelemässä urkukesän ohjelmaa.

Kesäillan urkumusiikkia keskiviikkoisin 19.30

Vapaa pääsy ● ohjelmalehtinen maksaa 5 markkaa



Puistojen risteyksessä sijaitsevan Porin seurakuntien palvelukeskuksen perusta on valmis. Tammikuussa -78 valmistuvaan rakennukseen tulevat keskustan seurakuntasali-monitoimitila, yhteisten työmuotojen keskustuomitilat, avopalvelut vanhuksille, Päivänummen harjaantumiskoulun tilat sekä jonkin verran liike- ja varastotilaa.

SUVI-ILTA SANAN ÄÄRESSÄ

Torstaisin klo 18.30 Vanhan hautausmaan puistossa

Järj. Teljän seurakunta ja katulähetys

SANAN JA LAULUN ILTA

Tiistaisin klo 19 Käppärän hautausmaan pikkukappelissa (7. 6. alk.)

Länsi-Porin seurakunta

Pihlavalaiset antoivat markan yhteisvastuuseen

Yhteisvastuukeräys tuotti Pihlavan seurakunnassa tänä vuonna 9.737 mk ylittäen täten tavoitteena olleen 1 mk läsnäolevaa seurakunnan jäsentä kohden. Yhteisvastuukeräystoimikunta kiittää kaikkia kerääjiä ja lahjoittajia ja "klimpisoppalounaiden" valmistajia hyvästä keräystuloksesta.

Palveleva puhelin
15566

Päivystys joka yö
21-06

Porin Kirkkosanomat

Porin ev.lut. seurakuntien julkaisu ● 33.500 kpl ● Jakelu jokaiseen porilaiseen talouteen

Päätoimittaja
Jorma Pakkanen
Toimitussihteeri
Hannu Rasila
Toimituskunta
Paavo Yrjölä, Salme Söderlin ja
Raili Turtola
Toimituksen osoite Hallituskatu 9, 28100 PORI 10